

1. De HEERE is mijn Herder

Zingen:	Psalm 80:1
Schriftlezing:	Psalm 23
Zingen:	Psalm 23:1 en 2
Zingen:	Psalm 72:7
Zingen:	Psalm 84:6

Gemeente, met Gods hulp willen we stilstaan bij het eerste vers van Psalm 23. We lezen u Psalm 23 vers 1, waar Gods Woord aldus luidt:

Een psalm van David.

De HEERE is mijn Herder, mij zal niets ontbreken.

Samen willen we gaan nadenken over: *De HEERE is mijn Herder*. Twee gedachten:

1. Wie met deze Herder der schapen wordt bedoeld;
2. Waar deze Herder der schapen voor zorgt.

We staan dus stil bij: *De HEERE is mijn Herder*. Het gaat om een tweetal zaken:

1. Wie met deze Herder der schapen wordt bedoeld. David, de dichter van deze psalm, zegt: 'De HEERE is mijn Herder.' We overdenken dan Wie deze Heere is en wat Hij zoal doet;

2. Waar deze Herder der schapen voor zorgt. Wat bedoelt David als hij zegt: ‘Mij zal niets ontbreken’?

1. Wie met deze Herder der schapen wordt bedoeld

Gemeente, zou er iets groters zijn dan te mogen zeggen: ‘De HEERE is mijn Herder’? Zou er iets schoners, iets rijkers, iets heerlijkers zijn dan te mogen weten dat God drieënig voor me zorgt voor tijd en eeuwigheid? Wat brengt het leven van alledag? Als we zien naar de achterliggende maanden, is het dan niet waar wat Mozes eenmaal sprak in Psalm 90: ‘Aangaande de dagen onzer jaren, daarin zijn zeventig jaar; of zo wij zeer sterk zijn, tachtig jaar; en het uitnemendste van die is moeite en verdriet; want het wordt snellijk afgesneden, en wij vliegen daarheen’? Hebben we niet allemaal zo’n liefdevolle Herder nodig? Een Herder Die voor ons zorgt?

Waar vinden we op aarde een herder die zijn leven stelt voor de schapen? Die alles voor hen over heeft, zoals onze Heere Jezus Christus, dé Herder bij uitnemendheid? Hij zoekt Zijn schapen op, legt hen op Zijn schouder, ja, Hij houdt hen op Zijn schouder, en brengt hen in de hemelse schaapskooi. Zolang zij op aarde leven, zorgt Hij voor hen. Hij geeft hun alles wat ze nodig hebben tussen wieg en graf. Wat zou er groter zijn dan te mogen zeggen: ‘De HEERE is mijn Herder, mij zal niets ontbreken’?

Als we naar dit bekende tekstwoord kijken, mogen we niet vergeten welke plaats het heeft gekregen. De psalm ligt rekenkundig niet alleen tussen Psalm 22 en Psalm 24 in,

maar er is een veel diepere betekenis. We weten dat Psalm 22 een lijdenspsalm is. David zegt in vers 2: ‘Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten, verre zijnde van Mijn verlossing, van de woorden Mijns brullens?’ En in vers 7: ‘Maar Ik ben een worm en geen man, een smaad van mensen en veracht van het volk.’ David is daar degene die heen wijst naar de Meerdere van hem. Hij wijst naar Christus Zelf, Die de torenhoge prijs voor Zijn schapen heeft willen betalen. Aan het eind van Psalm 22 lezen we: ‘Zij zullen aankomen en Zijn gerechtigheid verkondigen den volke dat geboren wordt; omdat Hij het gedaan heeft.’ Dan zien we de zoete overgang van het lijden van Christus naar Psalm 23. Er zal een talloze schare komen op grond van Zijn Borgwerk. Die kudde zal gewis en zeker zalig worden. Niet één daarvan zal ontbreken. Zolang ze nog op aarde zijn, geldt voor hen het eerste vers van Psalm 23, ons tekstwoord, want de grote Herder der schapen zal trouw voor Zijn schapen blijven zorgen. Hij heeft maar één doel. Het getal van die kudde moet vol worden. Zijn kudde zal vol van lammeren en schapen zijn die allemaal zullen thuiskomen.

Daar gaat Christus mee door. Hij heeft geleden en gestreden. Hij heeft de Borgprijs opgebracht. Hij zal de Herder zijn voor Zijn schapen zolang ze op aarde zijn. En waar zit Christus nu? Dan komen we terecht bij Psalm 24, een Hemelvaartpsalm. In die psalm wordt gesproken over de goede Herder Die thuisgekomen is en Die zit aan de rechterhand van Zijn Vader. Die nu vanuit Zijn hoge

troon de Kerk regeert en bestuurt. Hij zal Zijn Kerk en kinderen eenmaal thuisbrengen.

Het Borgwerk van Christus vinden we dus in Psalm 22. Hij is de grote Herder der schapen Die voor elk schaap en elk lam zal blijven zorgen. Daarmee zal Hij doorgaan totdat de laatste zal zijn toegebracht.

In Psalm 23 spreekt David de indrukwekkende woorden: 'De HEERE is mijn Herder.'

Als we goed lezen zien we dat de Naam HEERE met vijf hoofdletters staat geschreven. Daarmee wordt Jehova bedoeld, dat is Gods eigen Naam, de Naam van de God van het brandende braambos, de IK ZAL ZIJN DIE IK ZIJN ZAL. We mogen er ook onder verstaan de goede Herder, Jezus Christus. Hij is de Herder der schapen. Van Hem zegt de Schrift: 'Hij zal Zijn kudde weiden gelijk een herder; Hij zal de lammekens in Zijn armen vergaderen en in Zijn schoot dragen; de zogenden zal Hij zachtkens leiden.'

Christus is geen huurling. Daarop wijst de Heere in Johannes 10. Hij heeft Zelf gezegd: 'Ik ben de goede Herder; de goede herder stelt zijn leven voor de schapen. Maar de huurling en die geen herder is, wiens de schapen niet eigen zijn, ziet de wolf komen, en verlaat de schapen, en vliedt.' De huurling doet het voor geld. Hij wil inkomen hebben. Wordt het gevaarlijk, dan vertrekt hij. Maar over zo'n herder gaat het niet in Psalm 23. Christus is geen huurling. Hij is geen gekochte herder,

geen herder die door mensen betaald wordt. Hij is de goede Herder der schapen. Het is waar dat in de Bijbel koningen, prinsen en overheden ook ‘herders’ worden genoemd. Gods knechten, de predikanten, worden wel ‘onderherders’ genoemd, maar daarover gaat het niet in Psalm 23.

David zegt: ‘De HEERE is mijn Herder.’ Eén ding mogen we niet vergeten als we stilstaan bij de Herder uit Psalm 23, namelijk dat Jezus een Goddelijke Herder is. U zegt misschien: Wat bedoelt u daarmee? Wel, dat wil zeggen dat de grote Herder der schapen Zijn ambt niet ontleent aan een ander. Het ambt dat een predikant mag bekleden, krijgt hij wel van een Ander. Maar zo is het met de goede Herder, Jezus Christus, niet. Hij ontleent Zijn ambt, Zijn gezag en geschiktheid uitsluitend aan Zijn Persoonlijke waardigheid. Dat alles heeft Hij niet van een ander gekregen. Nee, het gehele gebouw van de zaligheid rust op de Persoon van Christus als God. Dat is zo ontzaglijk belangrijk.

Voor de Kerk is het tot troost dat Christus God is. Want dat betekent dat Hij Goddelijke kennis heeft van de schapen. Hij kent de hele kudde, maar ook elk schaap apart. Hij kent hen als persoon, hij kent hun karakter, hun naam, hun persoonlijke omstandigheden. Hij kent ál hun noden. Een predikant weet niet wat er in het hart van de gemeentelieden leeft, maar deze grote Herder der schapen heeft Goddelijke kennis van elk schaap en elk lammetje.

Stel u eens voor dat Jezus als de goede Herder geen God

zou zijn! Hoe zou Hij dan moeten voorzien in de talloze behoeften van Zijn hele kudde, wereldwijd? Een predikant weet nauwelijks wat een schaap van de kudde nodig heeft, maar de grote Herder der schapen kent elke behoefte van ieder lam, van ieder schaap. David is daarvan overtuigd. Hij heeft het zelf ervaren in zijn leven. Daarom zegt hij ook: 'Mij zal niets ontbreken.' Hij mag zelfs zeggen: 'Al ging ik ook in een dal der schaduw des doods, ik zou geen kwaad vrezen, want Gij zijt met mij; Uw stok en Uw staf, die vertroosten mij.'

Wat een troost, gemeente, dat de Goddelijke Herder der schapen voor de Zijnen zorgt. Wat er dan ook gebeurt, het loopt Hem nooit uit de hand. Wat een schaap ook meemaakt, Hij weet ervan. Voelt u hoe groot het is dat Jezus, als de Herder der schapen, ook God is? Waarom zou Petrus geschreven hebben in zijn zendbrief: 'Die in de kracht Gods bewaard wordt door het geloof tot de zaligheid, die bereid is om geopenbaard te worden in de laatste tijd'? Gods kinderen worden niet in eigen kracht bewaard, maar in de kracht Gods, door het geloof tot de zaligheid.

Er ligt nog veel meer in de woorden: 'De HEERE is mijn Herder.' Als David deze woorden uitspreekt, wijst hij erop dat Jezus niet alleen een Goddelijke Herder is, maar Hij is ook de Goddelijke Herder Die Zijn schapen leidt. Denk daar eens over na. Hij leidt zo'n nietig menskenkind, Hij leidt zo'n nietige ambtsdrager, Hij leidt een nietig lammetje dat de weg zelf niet weet. Hij leidt, Hij bestuurt, Hij

regeert Zijn ganse kudde. De grote Herder weet precies welke weg Zijn schapen moeten bewandelen. Hij heeft het gezegd: 'Ik ben de Weg, en de Waarheid, en het Leven. Niemand komt tot de Vader dan door Mij.' Het is de grote Herder der schapen Die zegt: 'Ik ben de Weg.' Hij ziet precies waar de Zijnen wandelen. Geloven Zijn schapen en lammeren altijd dat Hij hen ziet? Ook als ze moeten gaan door een barre woestijn? Als ze omringd worden door bergen, en de zon niet doorbreekt? Geloven ze dat Hij hen ziet als ze langs diepe afgronden gaan, als ze steile berghellingen moeten beklimmen? Misschien vraagt u zich af: Zou Hij mij zien wandelen? Weet Hij van mijn omstandigheden? Wat kan het leven in het hart:

Zouden Zijn beloftenissen
Verder haar vervulling missen?
Vrucht'loos worden afgewacht,
Van geslachte tot geslacht?

O, wat kan de strijd hoog gaan, en toch ... Als Hij zegt: 'Ik ben de Herder der schapen, Ik leid Mijn schapen', probeer dan te onthouden: Hij gaat voor Zijn schapen uit. We lezen daarvan in Johannes 10: 'En wanneer hij zijn schapen uitgedreven heeft, zo gaat hij voor hen heen; en de schapen volgen hem, overmits zij zijn stem kennen.'

Wat moet een schaap van de kudde van Christus doen? Volgen, volgen, volgen. De Herder vergist Zich nooit.

Ook niet als Hij een kruis oplegt. Denk aan Simon van Cyrene.

Er ligt echter nog meer in. Deze Herder gaat Zijn schapen vóór op het soms zo moeilijke levenspad. Het pad dat zij moeten gaan, is een door Hem betreden pad. Jezus heeft Zijn vermoeide voeten al eerder op dat kruispad willen zetten. Wat moeten Zijn schapen nu doen? Voetstappen drukken. Ze moeten hun voetstappen zetten in het spoor van de grote Herder. Kruisdragend schaap, kruisdragend lam in ons midden, mocht u eens geloven: Hij gaat mij voor. Hij heeft voor mij dat kruispad al betreden. Al is uw weg dan vol eenzaamheid en vol tranen en lijden, o, om dan te mogen geloven: Uw wijsheid, o hemelse Herder, heeft mij dit pad gegeven. Het is Uw liefde die voor mij deze weg heeft ontworpen. En Uw genade ondersteunt mij op deze weg.

Misschien hebt u een eenzame weg, een kruisweg, een weg vol druk. Toch is het Gods wijsheid die deze weg voor u heeft bepaald. Zijn liefde heeft deze weg ontworpen. Zijn genade ondersteunt u op deze weg, hoe moeilijk die ook moge zijn. Geve de Heere er zicht op, kruisdragend volk, dat de kruisweg van Christus nog véél doorniger en véél stekeliger en moeilijker was dan de kruisweg van Zijn kinderen. Wat kunnen we veel op onszelf zien. Het is genade om door het geloof eens te mogen zien op de kruisdragende Borg.

Ik kan maar één ding zeggen: Jezus Christus is zo'n uitnemende Herder. Hebt u ooit een herder gezien die zó vol

liefde is tot zijn schapen? Een huurling vlucht als de wolf komt. Maar van deze Herder der schapen geldt: 'Ik heb u liefgehad met een eeuwige liefde.' Hij heeft voor Zijn schapen de hemelse heerlijkheid verlaten. Hij heeft voor Zijn schapen alles willen geven. Hij heeft Zichzelf gegeven tot in de dood toe. Hij heeft alle schuld voor hen betaald. Hij heeft voldaan aan Gods heilig recht. Hebt u ooit zo'n liefhebbende herder kunnen vinden buiten deze Borg en Zaligmaker Jezus Christus? Hij liet Zich door niemand tegenhouden. Niet door Zijn kinderen, niet door Zijn discipelen, niet door de vijanden. Hij ging door tot het bitterste einde toe. Al moest Hij inleven: 'Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?', Hij ging door. Al moest Hij in de Godsverlating terechtkomen op het vloekhout van Golgotha waar het majestueuze woord klonk van Zijn lippen: 'Het is volbracht.' Wat een liefde tot schapen. Wat een liefde tot een volk dat ten diepste genomen van Hem niets moest hebben.

Waar vinden we zo'n herder, gemeente? In Psalm 33 lezen we: 'Zie, des HEEREN oog is over degenen die Hem vrezen, op degenen die op Zijn goedertierenheid hopen.' Het oog van de Herder is op elk schaap, op elk lam. Ook vandaag. De zorg van deze Herder is zo groot. Hij weet of Zijn schaap zwak of sterk is in het geloof. Hij weet of Zijn kind worstelt onder de verdorvenheden. Hij weet precies waarin de Zijnen sterk of zwak zijn. Hij kent al hun verzoeken en bestrijdingen. Waar vinden we zo'n

liefdevolle Herder der schapen? Die zo trouw waakt en voor de Zijnen zorgt? Wat is het groot en wat is het tot troost als er kennis mag zijn aan deze Herder der schapen, Jezus Christus. Ben ik zwak, kan ik niet verder, Wie is dan sterk? Deze Herder. Ben ik mager geworden door het lijden, dan zorgt Hij er op Zijn tijd voor dat ik gebracht word naar een vette weide. Dan mag ik weer ademen na zoveel bange tegenspoed. Ik ben zo'n dom, dwalend schaap, dat steeds van de Herder afdwaalt. Maar op Zijn tijd wijst Hij me de weg. Ben ik ziek, ben ik gewond? Dan wordt het waar wat we lezen in Psalm 103: 'Uw krankheên kent, en liefderijk geneest.' Ben ik bang, ben ik benauwd, zie ik er niet doorheen, dan zal Hij op Zijn tijd mijn ganse leven veranderen.

Gemeente, zo zouden we nog vele zaken kunnen noemen. Ten diepste willen we maar één ding, en dat is: Deze Herder in uw midden neerleggen. O, dat we heilig jaloers gemaakt mochten worden om een schaap of lam van deze kudde te mogen zijn.

Er zijn veel verklaringen over Psalm 23. Een van de verklarers wijst erop dat de herders in het Oosten vroeger in schapenvellen gekleed waren om als het ware één te zijn met de schapen en de lammeren. Wat is dat een kostelijk beeld van deze Herder der schapen. Hij is Zijn schapen in alles gelijk geworden, uitgenomen de zonde. Hij heeft de hemelse heerlijkheid willen verlaten en is de mensen in alles gelijk geworden. Voelt u?

Wat doet deze hemelse Herder? Hij heeft een herderstas bij zich met daarin een voorraad voedsel. Sommige verklaarders wijzen erop dat een herder in het Oosten ook wel middelen bij zich had om wonden van de schapen te verbinden. Wat denkt u, zou Christus in Zijn herderstas, in Zijn Woord niet het juiste voedsel hebben om aan een gewonde ziel te geven? Hij verstrekt het juiste voedsel aan een lam dat blatend naar Hem toevlucht. Er is maar één ding belangrijk, en dat is om dicht bij deze Herder te mogen leven. Hij zal Zijn schapen en lammen voeden.

Een herder had vroeger ook een herdersfluit bij zich. Dat geluid kennen de schapen precies. Ze horen Zijn stem en volgen Hem. De schapen van Zijn weide, Gods kinderen, kennen ook de stem van de Herder. Die stem horen ze te midden van alle andere stemmen en daar luisteren ze zo graag naar.

Een aardse herder houdt de kudde bij elkaar en brengt de kudde in de stal. O, wat heeft de Herder der schapen er een werk aan om Zijn kudde bij elkaar te houden. Om voor elk schaap en voor elk lam van de kudde zorg te dragen. Als Hij hen thuisbrengt in de schaapskooi, telt Hij hen een voor een. Als blijkt dat er een is achtergebleven, dan gaat Hij uit en zoekt net zolang totdat Hij het schaap weer heeft gevonden.

‘De HEERE is mijn Herder’, zo mag David zeggen. Hij is door de Heere tot schaap gemaakt. Dat was hij niet omdat hij zo keurig leefde of omdat hij zo godsdienstig was.

Nee, hij is door een eenzijdige daad Gods van dood levend gemaakt. In Psalm 23 komen we een geofend kind van God tegen. U zegt misschien: Ik geloof wel dat David dat hier mocht zeggen, maar zo is het toch niet altijd geweest in zijn leven? Daar hebt u gelijk in. In Psalm 22 moest David er diep door. In vers 12 roept hij het uit: 'Zo wees niet verre van mij, want benauwdheid is nabij; want er is geen helper.' Hij zegt daar als het ware: Waar is de Herder der schapen? Waar is Hij? Er is geen helper. In vers 13 zegt David: 'Vele varren hebben mij omsingeld, sterke stieren van Basan hebben mij omringd. Zij hebben hun mond tegen mij opgesperd, als een verscheurende en brullende leeuw.' Hij ziet er als het ware niet doorheen. Er zijn zoveel vijanden, zoveel zorgen, hoe moet het ooit goedkomen?

We kennen allemaal wel de uitdrukking van David: 'Nu zal ik een der dagen door Sauls hand omkomen; mij is niet beter dan dat ik haastelijk ontkome in het land der Filistijnen.' David wil rust. Hier in Psalm 23 komen we David in een heel andere gestalte tegen. Hier zegt hij: 'De HEERE is mijn Herder.' Wat een eeuwig wonder als dat gezegd mag worden: 'De HEERE is mijn Herder.' Kon ik het in uw hart afdrukken. Het is zo groot om te mogen 'mijnen'. Om te mogen rusten aan het hart van Christus. Om gesterkt te mogen worden door de woorden van de Herder der schapen. Om u over te mogen geven aan Zijn Herderstrouw en -zorg. Hoe de weg door het leven dan ook moge zijn. Al is het dan een weg van op en neer. Om

dan in de geloofszekerheid te mogen zeggen: ‘De HEERE is mijn Herder.’

Kinderen des Heeren, wat is het groot als u eens mag ‘mijnen’. Het is de eenzijdige liefde waardoor een schaap wordt opgezocht. Het is een eenzijdig Godswerk als een mens van dood levend wordt gemaakt. En wat mag David hier nu doen? Hij mag in wederliefde tot de Herder zeggen: Ik ben niet alleen Uw schaap, maar U bent ook mijn Herder.

Wat een eeuwig wonder als de Heere er weer aan te pas komt, en het Woord gaat open en Hij wil – te midden van alle strijd van het leven – terugkomen op Zijn eigen werk. Ik ben ervan overtuigd dat als de Heere deze enkele woorden toepast aan het hart, u wegsmelt weg in diepe verwondering. Dan mag u stamelend zeggen: Deze grote Herder der schapen is nu ook mijn Herder.

U zult zeggen: Er zijn zoveel mensen die zeggen dat de Heere hun Herder is. Helaas, dat is inderdaad zo. Ik weet het. Er zijn genoeg mensen die met de lippen belijden een schaap van deze Herder te zijn, of een lam van Zijn kudde. Maar als aan dezulken gevraagd wordt hoe ze een schaap geworden zijn, hoe ze dat hebben mogen ervaren, dan komen ze vaak niet verder dan ...: Nou ja, dat geloof ik. Maar, gemeente, durft u daarmee de eeuwigheid aan te doen?

De vraag die overblijft aan het eind van de eerste gedachte is: Hoe staat het nu met u, met mij, met jullie,

jongens en meisjes? Zijn we door vrije genade een lam of schaap van deze kudde geworden? Oudvader Beukelman zegt: ‘Velen zeggen dat wel, maar de meesten hebben geen recht om dat te zeggen. Want wie niet op goede gronden kan zeggen dat hij een schaap is van Christus’ kudde, die is nog een bok. En een bok kan stinken.’ Een onbekeerd mens kan inderdaad stinken van zonde en ongerechtigheid. Dat is wat! Dan kan ik nog zoveel godsdienst hebben en menen de weg zo goed te weten met mijn verstand, maar een onbekeerd godsdienstig mens stinkt naar zijn vuile zonden en ongerechtigheden.

Sta er eens bij stil. Vraag u af of u een schaap bent of een bok. Wandelt u op de smalle weg ten leven als een schaap? Óf wandelt u op de brede weg des verderfs? Bokken weten één ding niet: ze kennen niets van de verslagenheid van een Saulus van Tarsen, of van de pinksterlingen en vele anderen die uitroepen: ‘Wat zullen wij doen, mannenbroeders, om zalig te worden!’ Ze kennen geen droefheid naar God die een onberouwelijke bekering werkt tot zaligheid. Ze weten niet wat het is om als een ellendig en nooddruftig schaap de weg te zoeken tot de Herder der schapen. Ze hebben geen onderscheiden kennis van de drie Goddelijke Personen. Ze weten niet Wie Jezus is. Ze horen over Hem, maar als je hun vraagt: ‘Hoe heeft de Heere in uw leven plaatsgemaakt voor de Borg en Zaligmaker’, dan moeten ze het antwoord schuldig blijven.

Weet u wat Beukelman zegt? ‘Als het niet verandert, en we gaan sterven, dan zal straks in het oordeel het grote

onderscheid gezien worden tussen de schapen en de bokken.’ Volgens Gods Woord zullen dan de schapen aan Zijn rechterhand geplaatst worden, en de bokken aan Zijn linkerhand. Voelt u waar het om gaat, gemeente? Er is een onderscheid. Hoe moet het – met mij, met u, met jou – op weg en reis naar de eeuwigheid? Hoe moet het? We gaan naar onze tweede gedachte: ‘Mij zal niets ontbreken.’ Maar eerst zingen we Psalm 72:7:

Nooddruftigen zal Hij verschonen;
Aan armen, uit genâ,
Zijn hulpe ter verlossing tonen;
Hij slaat hun zielen gâ,
Als hen geweld en list bestrijden,
Al gaat het nog zo hoog;
Hun bloed, hun tranen, en hun lijden,
Zijn dierbaar in Zijn oog.

We staan stil bij: ‘De HEERE is mijn Herder.’ In de eerste gedachte hebben we overdacht Wie met deze Herder der schapen wordt bedoeld. Letten we er nu nog op waar deze Herder der schapen voor zorgt. Dus:

2. Waar deze Herder der schapen voor zorgt

‘Mij zal niets ontbreken.’ Een andere vertaling is hier ook mogelijk. Dan staat er: ‘Ik zal niet bezwijken, ik zal niet vervallen.’ Het geloofsvertrouwen van David is zo groot, gemeente, dat hij zegt: ‘Mij zal niets ontbreken.’

Met andere woorden: Hoe het ook gaan zal, ik zal genoeg hebben. De Heere zal voor mij zorgen en mij geven wat ik nodig heb. Mij zal niets ontbreken. David heeft hier een gegronde hoop, een gegronde vertrouwen op de grote Herder der schapen. Hij zegt niet: Laten we er het beste maar van hopen. Ik mag bekeerd zijn ... Nee, daar gaat het David niet om. Hij geeft God de eer. Hij geeft de Herder de eer en zegt: 'Mij zal niets ontbreken.'

Wat was er een groot verschil tussen de rijke man en de arme Lazarus. De rijke man leefde alle dagen overdadig en prachtig. Hij was gekleed in purperen kleding. En de arme man voor zijn poort? Die had het moeilijk. Wat een verschil tussen die twee. De rijke man had het goed tijdens zijn leven, de arme Lazarus had een moeilijk leven. Maar ... wat was het verschil ná hun sterven ook groot. De bedelaar werd van de engelen gedragen in de schoot van Abraham, en de rijke man sloeg zijn ogen op in de rampzaligheid.

'Mij zal niets ontbreken.' Dat geldt in tweeërlei opzicht. David mag zeggen dat hem in geestelijk opzicht noch in lichamelijk opzicht iets zal ontbreken. 'Mij zal niets ontbreken.'

Als we nadenken over het geestelijke gebrek in het leven van Gods kinderen, waar beginnen we dan en waar moeten we dan eindigen? Wat is er een gebrek en een tekort. Hoe vaak moeten ze niet belijden geen licht te hebben, hoewel ze weten dat Christus de Lichtdrager bij uitne-

mendheid is. Hoe vaak moeten ze niet belijden dat ze zo weinig kennis hebben van de drie Goddelijke Personen. Hoe vaak vraagt Gods volk zich niet af: ‘Heb ik me niet bedrogen? Ik meen kennis van Christus verkregen te hebben, maar Wie is dan God de Vader? En Wie is de Heilige Geest als Persoon?’ Hoe vaak missen ze het geloof als het moeilijk wordt. Dan willen ze wel geloven, maar ze kunnen het niet. Wat kunnen ze uitzien naar de toepassing van Jezus’ bloed aan hun gewonde ziel op weg en reis naar de eeuwigheid. Hoe vaak moeten zij dor en doods door het leven gaan. Dan wordt de tere gemeenschap met de Herder zo gemist. Wat liggen ze vaak onder de verzoeken van satan. Wat is de oude mens sterk. Wat een gebreken, gemeente, ook in geestelijk opzicht. Jesaja zegt ze dat ze in duisternissen (meervoud) kunnen wandelen en geen licht hebben. Wat moeten ze dan doen? Op de Heere vertrouwen. Dat weten ze wel, maar ach, hoe moet dat toch?

Er zijn echter ook ogenblikken dat ze lijdzaam mogen volgen. Dan weten ze dat hun Herder voor hen heen gaat door dit moeitevolle leven. Hij heeft vóór hen Zijn vermoeide voeten op het kruispad gezet. Zij hoeven alleen Zijn voetstappen te drukken.

Ook lichamelijk kan de weg zo moeilijk zijn. Maar, welke boodschap de arts dan voor u heeft en welke diagnose hij ook stelt, dat u dan zou mogen zeggen: ‘De HEERE is mijn Herder, mij zal niets ontbreken.’ Al gaan de golven dan nog zo hoog. Al loopt u dan nog zo vast aan alle kanten. Al zijn de rekeningen nog zo hoog en al brult de duivel van-

binnen, om dan te mogen geloven dat alles van Hem is.

Daarom mag David zeggen: ‘Mij zal niets ontbreken.’ Hij kijkt vooruit. Hij gelooft vast dat hoe het ook moge tegenlopen, hij toch gestadig op Zijn goedheid zal mogen hopen. En wat de toekomst dan ook moge brengen, één ding is zeker: ‘Mij zal niets ontbreken.’ Dan hebben Gods kinderen er iets van in beleving wat we zongen:

Nooddruftigen zal Hij verschonen;
Aan armen, uit genâ,
Zijn hulpe ter verlossing tonen;
Hij slaat hun zielen gâ.

Weet u wat dan soms zo wonderlijk is? Dat het gebrek aan tijdelijke dingen niet drukt. Gods kinderen weten dan echt wel wat ze nodig hebben, maar dan mogen ze het wentelen op de schouders van de grote Herder der schapen, Die het met het kwade zo kan maken, dat het niet smart. Voelt u welk een heilgeheim dat is? Dan wordt er niet in de eerste plaats gekeken naar het gebrek of wat u tekortkomt. Mogelijk staat u zakelijk of persoonlijk voor heel belangrijke besluiten. U weet niet hoe het moet. Maar juist dan kan de Heere geven dat u met David mag zeggen: ‘Mij zal niets ontbreken.’ Dacht u dat het dán niet goedkomt? Hij zal zorgen! David zegt als het ware: Ik mag het met de Herder wagen.

Jonge mensen, gemeente, wat is het volk dat mag zeggen: ‘Mij zal niets ontbreken’, toch een gelukkig volk.

Misschien vraagt u: Waarom moet dat altijd in zo'n moeilijke weg? Ik wil geen tekort of gebrek hebben, ik wil rust. De Heere kan mij toch ook rustig door het leven laten gaan? Het hoeft toch niet altijd gepaard te gaan met strijd en druk? Helaas heb ik dat ook al vaak gedacht. Het leeft in ons aller hart: 'Heere, kan het niet anders? Moet het nu altijd zo? Dan is het dit, dan is het dat.' Gemeente, ik heb één ding moeten leren, en dat is een dagelijkse les, namelijk dat ik niet zonder gebrek en tekort kan. Juist de gebreken en de tekortkomingen drijven uit tot de Herder der schapen. Ons valse betrouwen op mensen moet worden weggenomen.

Vest op prinsen geen betrouwen,
Waar men nimmer heil bij vindt.

Dat is een ontzaglijke les. Wat hebben we een prinsen, deskundigen en mensen op wie wij ons betrouwen stellen. Schapen van de kudde, luister eens, al die gebreken en tekorten hebben we nodig tot ontdekking. We moeten leren – ook in ons geestelijk gebrek – wie we zijn in Gods ogen, namelijk een vuile zondaar, beladen met erf- en dadelijke schuld. Om dan met een Paulus te mogen uitroepen: 'Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen uit het lichaam dezes doods?' Al die gebreken zijn nodig om dicht bij de Herder te blijven, om dicht bij de herderstas te leven, om er nog eens een extra brokje uit te krijgen. We leven vaak zo ver bij de Herder vandaan.

Weet u waarom we een kruispad moeten gaan? Dat is nodig om lijdzaamheid te leren. Om met lijdzaamheid de loopbaan te lopen die ons voorgesteld is. Voelt u? Als we dit alles overdenken, jonge mensen, kinderen, onthoud dan één ding: Er is geen gelukkiger volk dan het volk dat een schaap of lam mag zijn van de grote kudde van Jezus Christus. Goed onthouden, kinderen. De miljardairs op deze wereld zijn niet de gelukkigste mensen. Op hen hoeft je echt niet jaloers te zijn. Gods Woord spreekt over mensen die zeggen: 'Ik ben rijk en verrijkt en heb geens dings gebrek.' Maar als we dan niet weten dat we ellendig, jammerlijk, blind en naakt zijn, dan zijn we met alles wat we hebben straatarm.

Wat is het leven leeg als we er alleen op uit zijn dat het ons voor de wind zal gaan. Dat we uitzien naar de vakantie, naar rust. Wat is het erg als we zo, onbekeerd voortwandelen op de brede weg des verderfs. Hoe moet het dan straks als u gaat sterven? Of hoe moet het, als u zich inbeeldt dat u een lam of een schaap bent, en u bent het niet? Dan zult u straks weggestuurd worden om voor eeuwig om te komen. Voelt u waar het om gaat?

Lammeren en schapen in ons midden, wat een troostwoord vinden we in Psalm 23. Want dat woord geldt ten diepste ook voor de lammeren, hoor. Het is waar, ze kunnen er bijna nooit bij. Misschien zegt u: Och, dit alles geloof ik wel voor Gods bevestigde en verzegelde Kerk, maar ... Dan mogen we u zeggen tot troost dat de gro-

te Herder der schapen een bijzonder oog heeft voor de lammeren. Bestreden lammeren in ons midden, de Heere heeft het beloofd: 'Mij zal niets ontbreken.' Hier staat het.

U vraagt zich af: 'Ben ik wel een lam? Heb ik mij niet bedrogen?' Gemeente, als er één tijd in het leven is voor de schapen dat de Herder voor de Zijnen zorgt, dan is het wel in het beginnende tere leven. Dan mogen ze zo dicht bij de Herder leven, dan mogen ze zo dicht bij Zijn Woord leven. Er ging soms geen zondag voorbij of er was wel iets bij. Voelt u? En als u nu terugkijkt, kinderen des Heeren, op al de jaren die achter u liggen, wat moet u dan zeggen? Heeft de Heere dan niet trouw gezorgd? Is het niet waar geworden zoals we dat lezen in Psalm 37: 'Ik ben jong geweest, ook ben ik oud geworden, maar heb niet gezien de rechtvaardige verlaten, noch zijn zaad, zoekende brood?' Heeft de Heere niet bewezen te midden van alle bange omstandigheden: 'U zal niets ontbreken'? Durft u dat te ontkennen?

U zult zeggen: Ja, dat is wel zo, maar hoe nu verder? O, dat vervloekte ongeloof, dat het lieve Wezen verdacht houdt. O, dat twijfelen aan Gods Woord, of aan datgene wat de Heere eerlijk gegeven heeft. Gemeente, dat lieve Wezen, de grote Herder der schapen is zo getrouw. Hij zorgt! Ik mag met mijn ganse hart zeggen: 'Mij zal niets ontbreken.' Ik weet het wel, we kunnen zo diep wegzinken onder de zware beproevingen. Dan kunnen we er totaal niet meer bij. Maar o, wat kleurt het onze wangen diep rood van schaamte als Hij ons dan opzoekt en Hij op

Zijn eigen werk terugkomt. Wat moet de Kerk zich dan aanklagen en belijden: 'O God, ik heb U zo verdacht gehouden in Uw liefde, in Uw trouw en in Uw macht.'

Gemeente, jonge mensen, met jullie willen we eindigen. De schaapskooi van de schapen van Koning Jezus is nog niet vol, jonge mensen. Zullen jullie het onthouden? Daarom zijn we in de kerk. Heeft Hij het Zelf niet gezegd: 'Ik heb nog andere schapen, die van deze stal niet zijn; deze moet Ik ook toebrengen; en zij zullen Mijn stem horen, en het zal worden één kudde en één Herder.' Jonge mensen, het is zo ontzaglijk groot als je in je jonge leven de Heere mag dienen en vrezen. Dan word je voor zoveel zonden bewaard. Zoek de plaatsen der ijdelheid maar niet op! Kom niet op plaatsen waar de Heere niet wil dat je komt. Jullie weten best waar je wel en niet moet komen. O, zoek de Heere toch terwijl Hij te vinden is. Roep Hem nog eens aan terwijl Hij nabij is. Hij is het zo eeuwig, eeuwig waard.

Ik dacht nog: Ach Heere, hoeveel jaren hebt U me gedragen en gespaard. Wat een golven zijn er over me heen gegaan. Wat gingen de wateren soms hoog. Wat werden ze door de bestrijdingen als het ware hoog opgezweept. Het zicht op het werk van de Herder was bij ogenblikken totaal weg. En nu mag ik hier nog staan als een toonbeeld van Gods genade. Voelt u waar het om gaat? Jonge mensen: 'Zoek de HEERE terwijl Hij te vinden is; roep Hem aan terwijl Hij nabij is.'

Bestreden Sion, probeer onder biddend opzien de Herder te volgen. Vraag daartoe maar vaak: 'Houd me vast, Heere, houd me vast, want ik ben niet tot veel, maar tot alles in staat. Houdt U me vast en geef me de lijdzaamheid om het kruispad waarop Uw voetstappen staan te mogen betreden.' Om dan bij ogenblikken te mogen zeggen: 'De HEERE is mijn Herder, mij zal niets ontbreken.' Al gaat het dan anders dan ik begeer of wil, Hij zal in alle nood, gebrek en ellende het zo maken dat het kwade niet smart.

Smeeek om Hem te mogen volgen door bezaaide en onbezaaide wegen. Waag het met deze Koning. Waag het met deze Priester. Waag het met deze Profeet. Om op Zijn tijd met Davids roemtaal te mogen eindigen en te mogen zeggen: 'De HEERE is mijn Herder.'

Amen.